

A black and white photograph of two young girls standing outdoors, holding hands. They are wearing matching white dresses with large blue bows at the waist and wide-brimmed white hats with a tassel. The background shows trees and a paved path.

MARY HIGGINS CLARK

NORS TAVO AKYS
JOS NEMATO

1

— Luktelėk, Robai. Atrodo, verkia viena dvynių. Aš dar paskambinsiu.

Devyniolikmetė Triša Logan padėjo mobilųjį, atsistojo nuo sofos ir nuskubėjo per svetainę. Ji pirmą kartą saugojo Frolių, labai mielų žmonių, vos prieš kelis mėnesius atsikrausčiusių į šį miestą, vaikus. Trišai jie labai patiko. Ponia Froli pasakojo, kad vaikystėje su šeima dažnai lankydavo draugus Konektikute. Jai taip patiko, kad svajojo pati apsigyventi šioje valstijoje.

– Kai pernai ieškojom namo ir netikėtai važiuvom per Ridžfil-dą, supratau, kad kaip tik čia, – pasakė ji Trišai.

Froliai nusipirko seną Kaningamų ūkį, kurį reikėjo gerokai paremontuoti, nors Trišos tėvas manė, kad verčiau jį sudeginti. Šiandien, kovo 24-ą, buvo trečiasis Frolių dvynukių gimtadienis, ir Trišą pasamdė padėti pasirengti vakarui, o vėliau dar pabūti, nes tėvai turėjo dalyvauti oficialiame priėmime Niujorke.

Lipdama laiptais į dvynukių kambarį, Triša būtų galėjusi prisiekti, kad po šventės šurmulio jos kietai miega. Froliai išmetė seną nudilusį kiliminį taką, todėl devyniolikto amžiaus pakopos girgždėjo po kojomis.

Ant viršutinio laiptelio ji stabtelėjo. Tamsu, nors šviesą koridoriuje buvo palikusi įjungtą. Ko gero, perdegė dar vienas saugiklis. Senojo namo laidai niekam tikę. Šiandien popiet taip nutiko ir virtuvėje.

Dvynukių kambarys buvo koridoriaus gale. Iš jo nesklido nė garselio. Greičiausiai katra mergyčių šuktelėjo per miegus. Taip pamaniusi Triša apgraibomis tamsoje ėjo toliau. Staiga sustojo. Ne, ne vien šviesa. Kambario duris buvo palikusi praviras, kad girdėtų, jeigu jos atsibustų. Kambaryje turėtų degti naktinė lempelė. Durys uždarytos, bet jeigu prieš minutę jos irgi būtų buvusios uždarytos, nebūtų girdėjusi verksmo.

Staiga išsigandusi ji atidžiai įsiklausė. Koks čia garsas? Nustėrusi iškart atpažino – tylūs žingsniai. Vos girdimas kvėpavimas. Aitrus prakaito dvokas. *Kažkas stovėjo už jos.*

Triša bandė klykti, bet iš burnos pasigirdo dejonė. Norėjo bėgti, bet kojos neklausė. Pajuto, kaip kažkas čiupo už plaukų ir atlošė galvą. Paskutinis dalykas, kurį prisiminė, – kažkas ją smaugė.

Įsibrovėlis paleido Trišą, ir ji susmuko ant grindų. Patenkin-tas, kad taip greit ir neskausmingai apsvaigino merginą, jis įjungė žibintuvėlį, ją surišo, užrišo akis ir užkimšo burną. Pasišvies-damas kelią greit peržengė ją, nuskubėjo koridorium ir atlapojo dvynukių miegamojo duris.

Trimetės Ketė ir Kelė užsimiegojusios, iš baimės išplėstomis akutėmis gulėjo dvigulėje lovelėje. Ketės dešinė ranka spaudė Kelei kairiąją. Laisvomis rankytėmis jos bandė nuplėšti skepetas, dengiančias burnas.

Vyras, kruopščiai apgalvojęs pagrobimo smulkmenas, stovėjo prie lovos.

– Ar ji tavęs tikrai nematė, Hari? – paklausė piktai.

– Tikrai. Aš tuo įsitikinęs, Bertai, – atsakė antrasis.

Vienas kitą juodu vadino šiam darbui pasirinktais vardais – Bertu ir Hariu iš septintojo dešimtmečio alaus reklamos.

Bertas čiupo Ketę ir paliepė:

– Imk kitą. Tik suvyniok į antklodę. Lauke šalta.

Abu vyrai nuskubėjo prie šoninių laiptų, per virtuvę ir išbėgo į keliuką prie namo, nesivargindami uždaryti durų. Furgonėlyje Haris atsėdo ant grindų prie užpakalinės sėdynės, tvirtai apglė-

bęs dvynukes didžiulėmis letenomis. Bertas išvairavo mašiną iš verandos šešėlio.

Po dvidešimties minučių jau buvo prie trobelės, kurioje jų laukė Endžė Eims.

– Kokios žavios, – burkavo ji.

Vyrai paguldė mergaites į lovelę, kokios būna ligoninėse. Tada ji mikliai ištraukė kaiščius dvynukėms iš burnų.

Mergytės susiglaudė ir pravirko.

– Mamyte... mamyte...

– Ša, ša, nebijokit, – švelniai tarė Endžė pasistiebusi prie lovytės. Jos kraštai buvo per aukšti, kad pasiektų per viršų, todėl prakišo rankas pro strypus ir ėmė glostyti mergytėms šviesias garbanas. – Viskas bus gerai. Miegok, Kete. Kele, dar pamiegok. Mona jums pasirūpins. Mona jus myli.

Girdint dvynukėms jai buvo prisakyta vadintis Mona.

– Man tas vardas nepatinka, – pareiškė, išgirdusi jį pirmą kartą. – Kodėl turiu būti Mona?

– Todėl, kad jis skamba panašiai kaip „mama“. Kai gausim pinigų ir grąžinsim vaikus, jos nėsakys: „Mumis rūpinosi ponia, kurios vardas Endžė.“ Be to, tu nuolat aimanuoji, ir toks vardas tau tinka, – atkirto jai tariamasis Bertas.

– Nutildyk jas, – paliepė jis. – Per daug triukšmauja.

– Nurimk, Bertai. Jų niekas neišgirs, – ramino jį Haris.

Jis teisus, pamanė Bertas, iš tikrųjų – Lukas Volas. Ilgai svarstęs jis nusprendė šiam darbui pasikviesti Klintą Dauną – Harį dėl to, kad devynis mėnesius per metus Klintas prižiūrėjo trobelę Danberio užmiesčio klube. Nuo tarptautinės Darbo dienos šventės iki gegužės 31-os klubas neveikdavo, ir vartai būdavo užrakinti. Nuo šalutinio kelio, kuriuo atvažiuodavo ir išvažiuodavo Klintas, trobelės nematyti, o tarnybiniai vartai turėjo koduojamą užraktą.

Ideali vieta dvynėms slėpti, be to, Klinto mergina Endžė dažnai prižiūrėdavo vaikus, tai taip pat kuo puikiausiai tiko.

– Jos nustos verkti, – pasakė Endžė. – Išmanau apie vaikus. Netrukus jos užmigs.

Glostydama mergytėms nugarėles ji uždainavo, nepataikydama į toną: „Dvi mergytės mėlynom suknytėm, dvi mergytės mėlynom suknytėm...“

Lukas tyliai nusikeikė, prasispraudė pro tarpelį tarp dvigulės lovos ir lovelės ir išsliūkino iš miegamojo pro svetainę į virtuvę. Tik tada juodu su Klintu nusivilko striukes su gobtuvais ir nusišlovė pirštines. Ant stalo stovėjo pilnas butelis viskio ir du tušti stiklai – atlygis už sėkmingai atliktą darbą.

Vyrai susėdo stalo galuose ir tylėdami spoksojo vienas į kitą. Lukas su panieka žvelgė į sėbrą ir galvojo, kad skirtingesnės išvaizdos ir būdo žmonių būti negali. Kartais be sentimentų jis stebėdavo save iš šalies ir apibūdindavo šitaip: apie penkiasdešimties metų, lieso kūno sudėjimo, vidutinio ūgio, pradėjęs plikti, siauro veido, akys arti viena kitos. Laisvai samdomas limuzino vairuotojas žinojo, kad jo išvaizda kaip paklusnaus, trokštančio įtikti tarnautojo. Toks ir tapdavo apsilikęs juodą vairuotojo uniformą.

Su Klintu susipažino kalėjime ir išėję laisvėn jau daugelį metų juodu plėšdavo butus. Dar nėra įkliuvę, nes buvo labai atsargūs. Be to, niekada nesišvaistė Konektikute, nes Lukas laikėsi nuomonės, kad nevalia teršti savame kieme. Pastarasis darbelis, nors ir labai rizikingas, buvo toks viliojantis, kad jis nusižengė savo taisyklei.

Dabar stebėjo, kaip Klintas atkimšo butelį viskio ir pripylė sklidinčius stiklus.

– Už tai, kad kitą savaitę jau plauktume į Sent Kitsą pilnomis kišenėmis, – pasakė tas tostą viltingai šypsodamasis Lukui į akis.

Lukas atsilošė ir vėl vertinamai pažiūrėjo į sėbrą. Vos daugiau nei keturiasdešimties Klintas buvo pasibaisėtinos formos. Žemas, maždaug dvidešimt penki kilogramai antsvorio, jis greit suprakaituodavo. Netgi šį kovo vakarą, kai staiga netikėtai atšalo. Storas liemuo ir didžiulės rankos nederėjo prie angeliško veido ir ilgų plaukų, surištų į uodegą, nes tokią pat nešiojo Endžė, jo sena draugė.

Endžė. Laiba kaip nudžiūvusi šaka, niekinamai pamanė Lukas. Veido oda siaubinga. Kaip ir Klintas, ji visada atrodo nevalyva su išblukusiais marškinėliais ir apibrizgusiais džinsais. Luko akimis, ji pasižymėjo vienintele savybe – buvo gera auklė. Toms mergaitėms nieko neatsitiks, kol bus sumokėta išpirka ir jos bus grąžintos tėvams. Lukas prisiminė dar vieną Endžės savybę. Ji godi. Trokšta pinigų. Svajoja gyventi Karibų jūros laive.

Lukas prie lūpų pakėlė stiklinę. Liežuvis pajuto malonų *Chivas Regal* skonį, ir viskis raminausiai sušildė gerklę.

– Ką gi, kol kas, – pasakė jis. – Važiuoju namo. Ar turi mobilųjį, kurį daviau?

– Taip.

– Jeigu skambins bosas, pasakyk, kad penktą ryto turiu darbo. Saviškį išjungiu, man reikia pamiegoti.

– Kada su juo susipažinsiu, Lukai?

– Nesusipažinsi. – Lukas ištuštino stiklą ir atstūmė kėdę.

Jie girdėjo, kaip miegamajame vis dar dainuoja Endžė: „Jos buvo sesės, mes buvom broliai ir išmokom mylėti abi...“

2

Stabdžių cypimas prie pagrindinių namo durų išpėjo Ridžfildo policijos kapitoną Robertą Martinsoną – Martį, kad namo grįžo dingusių dvynukių tėvai. Jie paskambino į policiją vos po kelių minučių, kai buvo gautas pranešimas numeriu 911.

– Aš Margareta Froli, – iš baimės drebančiu balsu prisistatė moteris. – Mes gyvenam Old Vuds Roudo dešimtame name. Negalim prisiskambinti auklei. Ji neatsiliepia nei laidiniu, nei mobiliuoju telefonais. Prižiūri mūsų trejų metų dvynukes. Gal kas nutiko? Mes jau grįžtam iš miesto.

– Tučtuojau važiuojam ir patikrinsim, – prižadėjo Martis.

Kadangi tėvai susijaudinę lėkė greitkeliu, jis nematė reikalo sakyti, kad kai kas net labai negerai. Ką tik skambino auklės tėvas iš dešimto Old Vuds Roudo namo:

– Dukra surišta ir jai užkimšta burna. Jos prižiūrimos dvynukės dingo. Jų kambaryje paliktas išpirkos raštelis.

Po valandos namas ir kiemas jau buvo apjuosti apsauginėmis juostomis. Turėjo atvažiuoti ekspertų grupė. Martis nenorėjo, kad žiniasklaida sužinotų apie pagrobimą, bet suprato – reikalas beviltiškas. Jau girdėjo, jog auklės tėvai ligoninės priimamajame, į kurį buvo nuvežta Triša Logan, visiems papasakojo, kad dvynukės dingo. Reporteriai netrukus bus čia. Išpėtas FTB, ir agentai jau važiuoja.

Kai atsidarė virtuvės durys ir įsiveržė tėvai, Martis įsitempė. Nuo pat pirmos policijoje darbo dienos, kai buvo vos dvidešimt

vienu naujokas, jis išmoko iš pirmo žvilgsnio nustatyti, ar žmonės, susiję su nusikaltimu, yra aukos, nusikaltėliai ar liudytojai. Vėliau savo įspūdžius ėmė užsirašinėti. Policijos sluoksniuose buvo žinomas kaip „stebėtojas“.

Abiem vos per trisdešimt, spėjo, Margaretai ir Stivui Froliui artinant. Graži pora. Abu vakariniais drabužiais. Palaidi rudi motinos plaukai siekė pečius. Buvo liekna, bet sugniaužti kumščiai atrodė stiprūs. Nagai trumpi, nulakuoti bespalviu laku. Greičiausiai neblogo sportininkė, pamanė Martis. Ryškios mėlynos akys dabar buvo beveik juodos.

Stivas Frolis, tėvas, buvo aukštas, maždaug metro aštuoniasdešimties tamsus blondinas žydromis akimis. Siaurokas smokinčio švarkas dėl plačių pečių ir raumeningų rankų, regis, braškėjo per siūles. Ne pro šalį būtų naujas, šmėstelėjo Marčiui.

– Ar kas atsitiko mūsų dukrytėms? – griežtai paklausė Frolis.

Martis žiūrėjo, kaip jis suėmė žmonai už rankų, lyg norėdamas apginti nuo sukrečiančių naujienų.

Nelengva tėvams pasakyti, kad jų vaikus pagrobė ir ant lovos paliko raštelį, kuriame reikalaujama aštuonių milijonų dolerių išpirkos. Nepatikli jaunos poros išraiška atrodė tokia tikra ir nuoširdi, kad Martis ketino aprašyti jų reakciją užrašų knygelėje, bet pažymėti klaustuku.

– Aštuoni milijonai dolerių! Aštuoni milijonai dolerių! O kodėl ne aštuoniasdešimt milijonų? – Stivo Frolio veidas papilkėjo. – Už paskutinius grašius baigėme įsirengti namą. Sąskaitoj dar turim apie pusantro tūkstančio, bet tai viskas.

– O gal katras turite turtingų giminių? – paklausė Martis.

Abu Froliai pratrūko spigiu, isterišku juoku. Martis nenuleido akių, kai Stivas apgrėžė žmoną. Jie apsikabino. Juokas nutrūko, ir jo sausas kūkčiojimas susiliejo su jos aimanomis.

– Noriu savo mažylių. Noriu savo mažylių...

3

Vienuoliktą suskambėjo specialus mobilusis. Klintas atsiliepė:

- Klausau, pone.
- Čia Fleitininkas.

Kad ir kas jis būtų, stengiasi pakeisti balsą, pamanė Klintas, eidamas į nediduko kambario kampą, kad būtų kuo toliau nuo Endžės raminamų dainų. Dėl Dievo meilės, juk vaikai jau miega, irzo jis. Užsičiaupk!

- Koks ten triukšmas? – griežtai paklausė Fleitininkas.
- Mano draugė dainuoja mergaitėms. Jas prižiūri, – Klintas suteikė Fleitininkui trokštamų žinių.

Jiems su Luku pavyko.

- Negaliu prisiskambinti Bertui.
- Jis prašė pasakyti, kad penktą ryto turi būti Kenedžio oro uoste. Nuvažiavo namo pamiegoti ir išjungė telefoną. Tikiuosi...
- Hari, įsijunk televizorių, – nutraukė Fleitininkas. – Svarbus pranešimas apie pagrobimą. Paskambinsiu rytą.

Klintas čiupo nuotolinio valdymo pultelį ir įjungė televizorių. Jis matė, kaip ryškėja namas Old Vuds Roudė. Nors naktis buvo apniukusi, prieangio lemputė apšvietė apsilaupiusius dažus ir suklypusias langines. Geltona juosta, kuria buvo apjuosta nusikaltimo vieta, neleido žurnalistams ir žioplams prieiti arčiau.

– Į šį namą naujieji savininkai Stivenas ir Margareta Froliai įsikraustė vos prieš kelis mėnesius, – kalbėjo reporteris. – Kaimynai manė, jog namas bus nugriautas, bet sužinojo, kad Froliai

ketina pamažu jį atnaujinti. Šią popietę keletas kaimynų vaikų lankėsi dingusių dvynukių trečiojo gimtadienio vakarėlyje. Turime nuotrauką, darytą vos prieš kelias valandas.

Staiga televizoriaus ekrane pasirodė identiškų dvynių veideliai – iš susijaudinimo išplėtos akytės išmeigtos į gimtadienio tortą. Šventinio torto kraštuose puikuoja po tris žvakutes, viduryje stiebiasi kiek didesnė.

– Kaimynai sako, kad didesnioji žvakė linki užaugti. Dvynės nepaprastai panašios, todėl motina juokavo, kad nėra reikalo uždegti dviejų žvakučių.

Klintas perjungė kanalą. Dvynukių su šventinėmis mėlynomis aksominėmis suknytėmis nuotrauka. Jos laikosi už rankyčių. Jis krūptelėjo nuo Endžės balso.

– Klintai, pažiūrėk, kokios jos mielos. Tokios gražutės. Net miega susikibusios rankytėmis. Argi ne žavu?

Neišgirdo, kai ji priėjo ir apsvijio jam kaklą.

– Seniai norėjau kūdikio, bet sakė, kad niekada neturėsiu. – Ji nosimi įsikniaubė jam į kaklą.

– Žinau, Endže, mieloji, – kantriai atsakė jis, tai buvo girdėjęs ne kartą.

– Tada ilgai buvome išsiskyrę.

– Turėjai gulėti toje specialioje ligoninėje. Kai ką labai nukriaudei.

– Bet dabar turėsime daug pinigų ir gyvensime laive Karibų jūroje.

– Ne kartą apie tai kalbėjome. Labai greitai mūsų svajonė išsipildys.

– Man kilo puiki mintis. Pasiimkim kartu ir mergytes.

Klintas išjungė televizorių, pašoko ir čiupo jai už rankų.

– Endže, kam mums tie vaikai?

Ji nervingai nurijo seiles.

– Mes jas pagrobėme.

– Kodėl?

– Kad turėtume daug pinigų ir įsikurtume laive.

– ...užuot klajoję kaip prakeikti čigonai, juk kiekvieną vasarą mus iš čia išmeta, kad apgyvendintų kokį golfo profesionalą. O kas bus, jeigu įkliūsim policijai?

– Ilgam sėsime už grotų.

– Ką prižadėjai?

– Rūpintis mergaitėmis, su jomis žaisti, jas maitinti, rengti.

– Tai argi nežadi taip daryti?

– Taip, taip. Atleisk, Klintai. Aš tave myliu. Gali mane vadinti Mona. Man tas vardas nepatinka, bet jeigu nori, gali vadinti ir taip.

– Prie dvynukių negalim vadintis tikraisiais vardais. Po poros dienų jas grąžinsime ir gausime pinigų.

– Klintai, o gal galėtume... – Endžė nutilo, nes žinojo, kad jis supyks, jeigu pasiūlys pasilikti bent vieną mergaitę.

„Bet pasiliksim, – prižadėjo pati sau. – Žinau, kaip tai padaryti. Lukas mano esąs labai jau protingas, bet jis toli gražu ne toks protingas kaip aš.“

4

Margareta Froli delnais apglėbė garuojantį arbatos puodelį. Jai taip šalta. Stivas nuo sofos svetainėje nutraukė šiltą vilnonį apklotą ir ją apgaubė, bet tai nenuslopino drebulio, apėmusio kūną.

Dvynukės dingo. Ketė ir Kelė dingo. Kažkas jas pagrobė ir paliko išpirkos raštelį. Kažkokia nesąmonė. Jos galvoje aidėjo kaip malda: *Dvynukės dingo. Ketė ir Kelė dingo.*

Policija įdvių neįleido į mergaičių kambarį.

– Mūsų pareiga jas sugrąžinti, – pasakė kapitonas Martinsonas. – Negalime rizikuoti ir sunaikinti pirštų atspaudų ar DNR pavyzdžių primindžikavę kambarį.

Viršutinis vestibulis, kuriame kažkas užpuolė auklę, irgi draudžiama vieta. Triša pasveiks. Ligoninėje ji policijai papasakojo viską, ką prisiminė. Sakė su draugu kalbėjusi mobiliuotu, kai pasigirdo vienos mergyčių verksmas. Užlipusi į viršų iškart suprato – kažkas negerai, nes iš dvynukių kambario nesklido šviesa. Paskui suvokė, kad kažkas stovi už nugaros. Daugiau nieko neprisiminė.

Margareta svarstė: ar ten kas nors buvo? Kažkas buvo mergaičių kambaryje? Kelė miega kiečiau, o Ketė blaškosi. Galbūt jai pasidarė šalta.

Jeigu katra dukrelių pravirko, ar ją kas nuramino?

Margaretai iš delnų išslydo puodelis. Karšta arbata išsiliejo ant palaidinukės ir sijono, juos buvo nusipirkusi su nuolaida šiam vakarui Valdorfe.

Nors užmokėjo tik trečdalį to, kiek būtų paklojusi Penktajame aveniu, jų biudžetui vis tiek per daug.

„Stivas prikalbino pirkti, – apatiškai pagalvojo. – Svarbus bendrovės vakarėlis. Be to, ir pati norėjau pasipuošti, jau metai, kai nebuvau buvusi tokiame renginyje.“

Stivas rankšluosčiu sausino drabužius.

– Mardže, kaip tu? Ar nenusiplikei?

„Turiu lipti į viršų, – pamanė Margareta. – Gal dukrytės slepiasi drabužinėje? Kartą buvo iškrėtusios tokį pokštą. Apsimečiau, kad visur jų ieškau, ir girdėjau, kaip kikeną, kai šaukiau vardais.“

– Kete... Kele... Kete... Kele... kur jūs?

Kaip tik tada namo grįžo Stivas, ir jam šuktelėjo:

– Stivai... Stivai... dingo mūsų mergytės.

Iš drabužinės vėl pasigirdo kikenimas.

„Stivas suprato, kad juokauju. Užlipo į jų kambarį, o aš mostelėjau į drabužinę.“ Jis priėjo prie jos ir riktelėjo:

– O gal Ketė su Kele pabėgo? Gal jos mūsų jau nebemyli. Ką gi, nėra prasmės ilgiau ieškoti. Gesinkim šviesą ir važiuokim kur nors pavakarieniauti.

Iškart atsidarė drabužinės durys.

– Mes jus mylim. Mes jus mylim, – vienbalsiai klykė.

Margareta prisiminė, kokios jiedvi tada atrodė išsigandusios. „Tikriausiai paklaiko, kai jas pačiupo. – Ji sudrebėjo. – Jos dabar slepiamos. Negali būti, kad tai tikrovė. Tai slogus sapnas. Netrukus atsibusiu. *Noriu savo mažylių.* Kodėl skauda ranką? Kodėl Stivas ant manęs deda kažką šalta?“

Margareta užsimerkė. Beveik nesuvokė, kad kapitonas Martinsonas su kažkuo kalbasi.

– Ponia Froli.

Ji pakėlė galvą. Kambarįje atsirado dar vienas vyras.

– Ponia Froli, aš FTB agentas Volteris Karlsonas. Pats turiu tris vaikus ir suprantu, kaip jaučiatės. Padėsiu susigrąžinti

dukres, bet ir jūs turite mums padėti. Ar galite atakyti į kelis klausimus?

Volterio Karlsono akys geros. Kažin ar jam daugiau nei trisdešimt penkeri, jo vaikai greičiausiai dar tik paaugliai.

– Kam prisireikė grobti mano dukres? – paklausė jo Margareta.

– Mes būtinai tai sužinosim, ponio Froli.

Karlsonas puolė prilaikyti slystančios nuo kėdės Margaretos.

Penktą valandą ryto Lukas turėjo nuvažiuoti paimti Franklino Beilio, privataus gastronomijos prekių parduotuvių tinklo vyriausiojo finansininko. Jis buvo nuolatinis klientas naktimis. Dažniausiai, kaip šįryt, Lukas Rytų pakrante jį nuveždavo į susirinkimą Manhatane, palaukdavo ir parveždavo namo.

Lukui nė nekilo minties šįryt atsisakyti užsakymo. Jis puikiai žinojo, kad pirmiausia farai apklaus visus, dirbusius netoli Frolių namo. O jis tikrai galėjo pakliūti į tą sąrašą, nes Beilis gyvena Hai Ridže, vos už dviejų kvartalų nuo Old Vudso.

„Aišku, farai manim nesusidomės, – raminosi jis. – Jau dvidešimt metų vežioju šio miesto žmones ir dar nesu pakliuvęs į jų akiratį. Kaimynams gretimame Danberyje, kur gyvenu, atrodau ramus, vienišas vyras, mėgstantis paskraidyti lėktuvėliu iš Danberio oro uosto. Smagu pasakoti, kad mėgstu išskylauti, juk reikėdavo pasiaiškinti, kai tekdavo vietoj savęs darbui samdyti kitą vairuotoją.“ Iškylos tikslas, aišku, būdavo namai, kuriuos tąkart apiplėšdavo.

Šįryt, važiuodamas pas Beilį, jis vos atsispyrė pagundai pasukti pro Frolių namą. Tai būtų buvusi beprotybė. Jis puikiai įsivaizdavo, kas dabar dedasi tame name. Įdomu, ar jau atvažiavo FTB? Ką agentai išsiaiškino? Buvo gana smagu spėlioti: ar jie suvokė, kad užpakalinės durys atidarytos paprasta kredito kortele? Kad buvo lengva, pasislėpus pamatą apraizgiusiuose krėmuose, stebėti auklę, plepančią telefonu. Kad nesunku buvo pro virtu-

vės langą matomais laiptais užlipti į antrą aukštą nepastebėtiems auklės. Kad reikėjo dviejų žmonių nusikratyti aukle ir nutildyti mergaitėms.

Be penkių penktą jis įsuko į keliuką prie Franklino Beilio namo ir neišjungė variklio, kad turtingam buhalterui mašinoje būtų šilta. Jis mėgavosi, galvodamas apie pinigus, kuriuos gaus, kai pasidalys išpirką.

Atsivėrė gražaus Tiudorų stiliaus namo pagrindinės durys. Lukas iššoko iš mašinos ir atidarė klientui galines dureles. Priekinę sėdynę jis visada kuo toliau pastumdavo į priekį, kad klientas patogiai ištiestų kojas.

Beilis, žilaplaukis, kuriam jau arti septyniasdešimties, išsi-
blaškęs pasisveikino. Bet kai automobilis pajudėjo, jis pasakė:

– Lukai, suk į Old Vuds Roudą. Noriu pažiūrėti, ar policija dar ten.

Lukui gerklėje įstrigo gumulas. Kas privertė Beilį apsispręsti važiuoti pro ten? Jis ne koks smalsuolis ir veltui nieko nedaro. Aišku, Beilis mieste svarbus asmuo, prisiminė Lukas. Vieną kadenciją netgi meras buvo. Tai, kad jis ten pasirodys, į limuziną dėmesio neatkreips. Kita vertus, Luką visada išpildavo šaltas prakaitas, kai arti būdavo policija, nejaukiai pasijuto ir šįkart.

– Kaip pasakysite, pone Beili. Bet kodėl Old Vuds Roudė turėtų būti policija?

– Matyt, nežiūrėjai žinių, Lukai. Naktį pagrobė poros, neseniai įsikrausčiusios į seną Kaningamų namą, trimetės dvynukes.

– Pagrobė! Tikriausiai juokaujat, pone.

– Norėčiau, – niūriai atsakė Franklinas Beilis. – Ridžfilde dar nieko panašaus nebuvo nutikę. Jau teko kelis kartus bendrauti su Froliais, ir man jie patiko.

Lukas pravažiavo du kvartalus ir pasuko į Old Vuds Roudą. Namą, į kurį jis buvo įsibrovęs prieš aštuonias valandas ir iš kurio pagrobė vaikus, policija buvo aptvėrusi. Nors jautėsi nesmagiai ir persekiojo mintis, kad būtų daug saugiau iš čia nešti kudašius, pasipūtęs pamanė: „Jeigu tik jūs, mulkiai, žinotumėt...“

Prieš Frolių namą kitapus gatvės stovėjo žurnalistų mašinos. Prie užtvarų kiurksojo du policininkai, kad joks automobilis neįsuktų į keliuką prie namo. Lukas matė, kad jie turi užrašų knygeles.

Franklinas Beilis nuleido lango stiklą. Jį tučtuojau atpažino vadovaujantis seržantas ir puolė atsiprašinėti, kad negali leisti pasistatyti mašinos.

Beilis jį nutraukė:

– Nedai, né neketinu to daryti, bet gal jums prireiks mano pagalbos. Turiu suspėti į dalykinius pusryčius septintą valandą Niujorke ir grįšiu apie vienuoliktą. Kas name? Martis Martinsonas?

– Taip, pone, ir FTB.

– Žinau, kaip būna. Perduok Marčiui mano kortelę. Pusę nakties klausiausi pranešimų. Froliai atsikraustė neseniai. Kažin ar turi artimų giminaičių, kurie juos paguostų. Pasakyk Marčiui, kad jeigu prireiktų derybininko su grobikais, galiu padėti. Ir dar primink, kai pagrobė Lindbergų vaiką, grobikai kreipėsi kaip tik į tą profesorių, kuris pasisiūlė būti jų ir policijos tarpininku.

– Pasakysiu, pone. – Seržantas Nedas Barkeris paėmė kortelę ir kažką pasižymėjo užrašų knygelėje. Paskui pridūrė lyg atsiprašydamas: – Turiu nustatyti tapatybę visų, kurie pravažiuoja pro šalį, pone. Esu tikras, mane suprantate.

– Aišku.

Barkeris pažvelgė į Luką.

– Ar galit parodyti vairuotojo pažymėjimą, pone?

Lukas įtaikiai nusišypsavo.

– Žinoma, pareigūne, žinoma.

– Už Luką garantuoju, – pasakė Franklinas Beilis. – Jis jau daugelį metų mano vairuotojas.

– Turiu griežtai laikytis įsakymų, pone Beili. Juk suprantate.

Seržantas atidžiai perskaitė vairuotojo pažymėjimą. Tada nužvelgė Luką, tylėdamas grąžino ir kažką užsirašė.

Franklinas Beilis uždarė langą ir atsilošė.

– Gerai, Lukai. Važiuojam. Greičiausiai mano paslaugų niekam nereikia, bet privalėjau jas pasiūlyti.

– Manau, gražus poelgis, pone. Vaikų niekada neturėjau, bet nereikia lakios vaizduotės, kad suprastum, kaip jaučiasi tie vargšai tėvai. – O mintyse mėgaudamasis pridūrė: „Tikiuosi, taip blogai, kad pasistengs surinkti aštuonis milijonus dolerių.“

6

Iš sunkaus miego dar pagiringą Klintą prižadino įkyrūs balseliai, šaukiantys „mamyte“. Kai niekas neatsiliepė, mergytės pabandė ropštis per aukštos lovytės, kurioje miegojo, kraštus.

Endžė gulėjo šalia ir knarkė, negirdėdama nei vaikų, nei girgždančios lovytės. Įdomu, kiek ji išgėrė, kai jis užmigo? Endžė mėgo kiurksoti pusę nakties ir žiūrėti senus filmus, šalia pasistačiusi butelį vyno. Čarlis Čaplinas, Griras Garsonas, Merilina Monro, Klarkas Geiblas. Ji dievino visus.

– Čia tai buvo aktoriai, – murmėdavo ji. – Šiandien visi net atrodo vienodai. Nuostabios blondinės po botokso injekcijų patemptais veidais, nusiurbtais riebalais. Bet ar moka vaidinti? Ne.

Tik neseniai, po daugelio kartu praleistų metų, Klintas suvokė, kad Endžė pavydi. Ji troško būti graži. Jis tuo pasinaudojo, bandydamas ją įkalbėti prižiūrėti mergaites.

– Turėsime tiek pinigų, kad galėsi važinėti į kurortus, persidažyti plaukus arba pasidaryti plastinę operaciją pas geriausią chirurgą. Tau tereikės gerai jas prižiūrėti kelias dienas ar savaitę.

Jis bakstelėjo jai alkūne.

– Kelkis.

Tačiau ji tik įsikniaubė į pagalvę. Jis papurtė jai už peties.

– Sakau, kelkis, – suurzgė.

Ji nenoriai pakėlė galvą ir žvilgtelėjo į lovytę.

– Gult. Dar miegokit! – griežtai šūktelėjo.

Ketė ir Kelė, pamačiusios piktą veidą, vėl pravirko.

– Mamyte... tėveli...

– Nutilkit! Sakau, nutilkit!

Verkslendamos mergaitės atsigulė ir susiglaudė. Iš lovytės sklido jų slopinamas verksmas.

– Ar nenutilsit!?

Verksmas virto kūkčiojimu.

Endžė niuktelėjo Klintui.

– Mona vėl jas mylės devintą. Nė minute anksčiau.

Margareta ir Stivas visą naktį sėdėjo su Marčiu Martinsonu ir agentu Karlsonu. Atsipeikėjusi iš alpulio Margareta griežtai atsisakė važiuoti į ligoninę.

– Patys sakėt, kad reikia mano pagalbos, – prieštaravo.

Kartu su Stivu ji atsakinėjo į Karlsono klausimus. Jie dar kartą pabrėžtinai paneigė galį gauti didesnę sumą pinigų, juo labiau milijonus.

– Tėvas mirė, kai man buvo penkiolika, – pasakė Margareta Karlsonui. – Motina gyvena Floridoj su savo seserimi. Dirba administratore gydytojo kabinete. O aš dar dešimt metų mokėsiu kreditą už mokslą koledže ir teisės institute.

– Mano tėvas pensininkas. Jis buvo Niujorko ugniagesių kapitonas, – pasakojo Stivas. – Juodu su motina gyvena daugiabutyje Šiaurės Karolinoje. Spėjo nusipirkti prieš pabrangstant.

Klausinėjamas apie giminaičius, Stivas prisipažino, kad santykiai su netikru broliu Ričiu gana prasti.

– Jam trisdešimt šešeri. Penkeriais metais už mane vyresnis. Kai susipažino su tėvu, mama buvo jauna našlė. Ričis visada buvo pašėlęs. Nebuvom artimi. Lyg to neužtektų, su Margareta jis susipažino anksčiau už mane.

– Mes nedraugavom, – skubiai įsiterpė Margareta. – Tiesiog susitikom vestuvėse ir pašokom kelis šokius. Jis man atsiuntė žinutę, bet neatsakiau. Tiesiog sutapimas, kad po mėnesio teisės institute susipažinau su Stivu.

– Kur Ričis dabar? – paklausė Karlsonas Stivo.

– Dirba kroviku Niuarko oro uoste. Dukart išsiskyres. Buvo išmestas iš mokyklos ir siunta ant manęs, kad baigiau koledžą ir gavau teisininko diplomą. – Jis patylėjo. – Turiu pasakyti, kad dar nepilnametis buvo nuteistas ir kalėjo penkerius metus – plovė pinigus. Bet tokio dalyko nė už ką nepadarytų.

– Gal ir ne, bet patikrinsim, – pasakė Karlsonas. – O dabar pagalvokite, kam neįtikote arba kas bendravo su dvynukėmis ir nusprendė jas pagrobti. Ar persikraustė čia ką nors samdėte?

– Ne. Mano tėtis labai nagingas. Daug ko išmokė ir mane, – nuvargęs paaiškino Stivas. – Visus vakarus ir savaitgalius remontuodavau namą. Ko gero, esu geriausias parduotuvės *Home Depot* klientas.

– Kurios persikraustymo bendrovės paslaugomis naudojotės? – vėl paklausė Karlsonas.

– Tai policininkai, uždarbiaujantys po tarnybos, – Stivas vos nenusišypsojo. – Visi turi vaikų. Rodė jų nuotraukas. Pora netgi mūsų mergaičių amžiaus.

– O bendradarbiai?

– Dirbu dar tik tris mėnesius. C.F.G. & Y. – investicijų firmoje, jos specializacija – pensijų fondai.

Karlsoną sudomino faktas, kad prieš dvynių gimimą Margareta Manhatane dirbo visuomenine gynėja.

– Ponia Froli, ar gali būti, kad ant jūsų apmaudą lieja žmogus, kurį esate gynusi?

– Nemanau, – ji sudvejojo, – nors vienas vyras buvo nuteistas iki gyvos galvos. Įkalbinėjau prisipažinti, bet jis nesutiko. Kai buvo pripažintas esąs kaltas, teisėjas jam skyrė griežčiausią bausmę. Vedant jį iš salės jo artimieji mane koneveikė necenzūriniais žodžiais.

„Keista, – pamanė ji, – žiūrėdama, kaip Karlsonas užsirašo nuteistojo pavardę. Jaučiuosi sustingusi. Ne kaip nors kitaip, o sustingusi.“

Septintą, kai pro užtrauktas naktines užuolaidas pradėjo skverbtis šviesa, Karlsonas atsistojo.

– Primygtinai abiem patariu pamiegoti. Kuo blaivesnės bus jūsų galvos, tuo labiau mums padėsite. Aš būsiu čia. Prižadu iškart pranešti, kai tik užmegsim ryšį su grobikais. Ko gero, vėliau reikės padaryti pranešimą spaudai. Eikite į savo miegamąjį, bet prie mergyčių kambario nesiartinkite. Ten vis dar dirba ekspertai.

– Jie nuoširdūs, – kategoriškai pareiškė Karlsonas Martinsonui. – Gulda galvą. Ir neturi pinigų. Štai kodėl, manau, išpirkos reikalavimas gali būti apgaulingas. Galbūt kas nors paprasčiausiai norėjo pagrobti vaikus ir mus vedžioja už nosies.

– Galvojau apie tai, – pritarė Martinsonas. – Argi išpirkos rašteliuose tėvai nebūna įspėjami nieku gyvu nesikreipti į policiją?

– Būtent. Tik meldžiu Dievą, kad vaikai dabar nesėdėtų lėktuve, skrendančiame į Pietų Ameriką.

Penktadienio rytą žinia apie Frolių dvynukių pagrobimą mirgėjo pirmuosiuose Rytų pakrantės laikraščių puslapiuose, o pavakare apie tai prakalbo ir nacionalinė žiniasklaida. Šalies laikraščiuose ir televizorių ekranuose šmėžavo trimečių mergyčių angeliškais veideliais, ilgais šviesiais plaukais, papuoštų mėlynomis aksominėmis suknytėmis, gimtadienio nuotraukos.

Štabas buvo įrengtas Old Vuds Roudo 10 svetainėje. Septynioliką valandą Stivą ir Margaretą prie jų namo rodė televizija. Jie meldė grobikų rūpintis mergytėmis ir gražinti jas sveikas ir gyvas.

– Mes neturim pinigų, bet visą dieną skambina draugai. Jie renka pinigus. Jau surinko beveik du šimtus tūkstančių dolerių. Būkit geri, – maldavo ji, – tikriausiai mus supainiojot su tokiais, kurie gali turėti aštuonis milijonus. Mes tokios sumos neturim. Tik nenuskriauskit mūsų mergyčių. Gražinkit jas. Pažadu, gryniaisiais sumokėsime du šimtus tūkstančių dolerių.

Aplėbęs Margaretą Stivas pasakė:

– Susisiekit su mumis. Turim žinoti, kad mūsų dukrelės gyvos.

Tada prabilo kapitonas Martinsonas:

– Skelbiame buvusio mero Franklino Beilio telefono ir fakso numerius. Jeigu bijot tiesiogiai kreiptis į Frolius, prašom skambinti jam.

Bet iš grobikų nebuvo jokios žinutės nei penktadienio vakarą, nei šeštadienį, nei sekmadienį.

Pirmadienį per rytinę laidą *Today* Keitės Kurik interviu su išėjusiu į atsargą FTB agentu apie pagrobimą staiga buvo nutrauktas. Nebaigusi klausimo ji nutilo, sukľuso ir pasakė:

– Gal tai apgavystė, o gal nepaprastai svarbu. Ką tik paskambino Frolių dvynių grobikas. Jo pageidavimu technikai tuoj paleis į eterį jo reikalavimus.

Duslus, greičiausiai pakeistas balsas piktai pasakė:

– Perduokit Froliams, kad laikas senka. Parašėm, kad reikia aštuonių milijonų, vadinasi, aštuonių. Paklauskite mergaičių.

Vaikiški balseliai kartu ištarė:

– Mamyte, aš tave myliu. Tėveli, aš tave myliu.

O viena mergyčių riktelėjo:

– Mes norim namo!

Po penkių minučių įrašą davė pasiklausyti Stivui ir Margaretai Froliams. Martinsonui ir Karlsonui nė nereikėjo klausti Frolių, ar skambutis tikras. Jų išraiška bylojo, kad pagaliau ryšys su grobikais užmegztas.

Vis labiau nervindamasis Lukas šeštadienio ir sekmadienio vakarus praleido prižiūrėtojo trobelėje. Jis baisiai nenorėjo būti kartu su dvynėmis, todėl nusprendė grįžti devintą, manė, kad jos jau miegos.

Šeštadienio vakarą jis stengėsi save įtikinti, kad Klintas gyvens ne veltui, – Endžė puikiai prižiūri vaikus.

– Jos sočiai prisivalgė. Tada ji su jomis pažaidė. Paguldė po kaičio. Ji jas myli. Juk seniai nori turėti vaikų. Bet patikėk, man beveik baisu jas stebėti. Tarsi būtų vienas žmogus.

– Ar įrašė balsus? – skubiai paklausė Lukas.

– O kaipgi, žinoma. Abi pasakė: „Mamyte, aš tave myliu. Tėveli, aš tave myliu.“ Skambėjo gerai, bet viena suklykė: „Mes norim namo!“ Ir Endžė ant jos supyko. Pakėlė ranką, lyg norėtų suduoti, tada abi apsipylė ašarom. Tai irgi įrašėm.

Pirmas protingas darbas, pamanė Lukas, kišdamas juostelę kišenėn. Kaip ir buvo susitaręs su bosu, pusę keturių jis nuvažiavo į Klensio užėigą prie Septintojo kelio. Aikštelėje, pilnoje mašinų, jis paliko limuziną neužrakintą, ant sėdynės padėjo juostelę ir nuėjo į užėigą išgerti bokalo alaus. Kai grįžo, limuzine juostelės nebebuvo.

Tai buvo šeštadienio vakarą. O sekmadienio vakarą ėmė aiškėti, kad Endžės kantrybė senka.

– Ta prakeikta džiovyklė sugedo, ir, aišku, negalim išsikviesti meistro. Kaip manai, Haris mokėtų sutaisyti? – košė žodžius iš

skalbyklės traukdama dvejus vienodus ilgarankovius marškinėlius ir kombinezonus ir mesdama juos ant vielinių pakabų. – Sa-kei, tik porą dienų. Kiek turėsiu kęsti? Trys jau prabėgo.

– Fleitininkas pasakys, kur ir kada nuvežti vaikus, – priminė jai Lukas, užgniauždamas troškimą pasiūsti ją velniop.

– O kaip sužinosim, jei išsigando ir pabėgo, mums jas palikęs?

Lukas neketino Endžei ir Klintui atskleisti Fleitininko plano, bet jautė, kad turi ją nuraminti.

– Sužinosim, nes per *Today* laidą rytoj rytą tarp aštuntos ir devintos žada paskelbti pareiškimą.

Tai ją nutildė. Reikia pripažinti – bosas nepėsčias, kitą rytą pamanė Lukas, žiūrėdamas laidą ir išvydęs dramatišką reakciją į Fleitininko skambutį. Dabar visas pasaulis siųs pinigus, kad tik Froliai atgautų vaikus.

„Bet rizikuojam tai mes, – po kelių valandų pagalvojo jis išgirdęs, kaip visose laidose komentuojamas pagrobimas. – Nes mes jas pagrobėm. Mes jas slepiam. Mes paimsim pinigus, kai juos surinks. Žinau, kas čia bosas, bet mūsų niekas nesieja. Jeigu įkliūsim, jis pasakys, kad esu pamišėlis, jei įrodinėju, kad tai jo sumanymas.“

Iki antradienio ryto Lukas neturėjo jokio darbo ir antrą valandą nusprendė nė už ką nesėdėti bute ir jaudintis. Fleitininkas jam paliepė žiūrėti CBS vakaro žinių laidą, tada ir vėl bus užmegztas ryšys.

Jis nutarė paskraidyti ir nuvažiavo į Danberio oro uostą, buvo skraidymo klubo narys. Uoste išsinuomojo vienmotorį lėktuvėlį ir pakilo į orą. Labiausiai mėgdavo skraidyti virš Konektikuto pakrančių iki Rod Ailando ir kurį laiką pasisukti virš Atlanto. Skriedamas 600 metrų aukštyje jis jausdavosi padėties valdovas. Kaip tik tokio jausmo dabar jis troško.

Diena buvo vėsi. Pūtė silpnas vėjelis ir vakaruose matėsi keli debesėliai. Bet kad ir kaip stengėsi nusiraminti ir pajusti padangių laisvę, Lukas negalėjo nusikratyti vis augančio nerimo.

Buvo tikras, kad kažką pamiršo. Bet ką?.. Tai ir buvo sunkiausia. Išsivežti mergaites buvo lengva. Auklė prisiminė tik tai, kad užpuolikas dvokė prakaitu.

Skrisdamas virš Niuporto Lukas nusiviepė: Frolių auklė neklydo. Endžė turėtų į skalbyklę kišti Klinto marškinius iškart, kai tik jis nusivelka.

Skalbyklė.

Taigi! Ji skalbė drabužėlius. Dvejus vienodus marškinėlius ir kombinezonus. Iš kur juos gavo? Kai atsivežė, mergaitės buvo su pižamomis. Nejaugi ta bukagalvė pirko vienodus komplektus trimetėms?

Taip. Jis tuo neabejojo. Ir labai greitai kokia nors pardavėja tai prisimins.

Pastėręs iš įsiūčio Lukas nesąmoningai atsilošė piloto sėdynėj, o lėktuvo priekis pasistojo beveik statmenai. Kai pamatė, ką padarė, dar labiau įtūžo. Pabandė greit išlyginti lėktuvą. Per vėlu. Lėktuvas prarado greitį. Besidaužančia širdimi jis nuleido lėktuvo priekį, įgavo greitį ir išvengė nelaimės. Kitą kartą ta kvaila mergšė vaikus nusives į „Makdonaldą“ mėšainių, paklaikęs pagalvojo.

Nebuvo paprasta ramiai pranešti apie naujausią pokalbį su grobiku. Pirmadienio vakarą jis paskambino Volteriui Karlsonui. Šis nuėjo į svetainę, joje ant sofos susiglaudę sėdėjo Margareta ir Stivas Froliai.

– Prieš penkiolika minučių grobikas paskambino į CBS televiziją per vakaro žinias, – niūriai tarė jis. – Dabar įrašą kartoja. Bemaž tas pats, ką girdėjom rytą per Keitės Kurik laidą, na, gal pasakė šį tą daugiau.

Išgirdę vaikišką balselį „Mes norim namo!“ pašoko kaip nuplikyti, pamanė Volteris, matydamas jų kančią.

– Kelė, – sušnibždėjo Margareta.

Tyla... Ir vėl pasigirdo dvynukių verkšlenimas.

Margareta užsidengė delnais veidą.

– Negaliu... negaliu... negaliu...

Šiurkštus pakeistas balsas suniurzgėjo:

– Sakiau, aštuoni milijonai. Man jų reikia dabar. Tai paskutinis jūsų šansas.

– Margareta, – skubiai įsikišo Volteris Karlsonas, – vis dėlto yra ir geras dalykas. Grobikas su mumis bendrauja. Turit įrodymą, kad mergytės gyvos. Mes jas surasim.

– Gal gausit aštuonis milijonus išpirkai? – karčiai paklausė Stivas.

Karlsonas nežinojo, ar verta teikti jiems vilčių. Tyrėjų grupei vadovaujantis agentas Domas Pisela dieną praleido C.F.G. & Y. –

tarptautinėje investicijų firmoje, kurioje įsidarbino Stivas, – ir apklausė jo bendradarbius; norėjo sužinoti, gal kuris nemėgo Stivo arba troško jo pareigų. Firma neseniai nukentėjo nuo gandų – neva vienas darbuotojų slapta pardavinėjo jos akcijas. Pise-la sužinojo, kad direktorių taryba skubiai susisiekė su padaliniais kitose šalyse direktoriais. Pasklido kalbos, kad bendrovė renka pinigus Frolių dvynukėms išvaduoti.

– Viena jų administratorių yra baisi liežuvautoja, – pasakė Pise-la Karlsonui. – Ji teigia, kad firma ir taip jau apsikvailinusi. Jos vadovai ką tik sumokėjo didžiulę penkių šimtų milijonų dolerių baudą Vertybinių popierių komisijai, ir spauda juos sumaišė su purvais. Administratorė mano, kad jeigu firma sumokės aštuonis milijonus išpirkos, kur kas labiau pagerins savo įvaizdį, negu tai padarytų daugybė samdytų viešųjų ryšių agentūrų. Direktorių tarybos susirinkimas vyks šiandien aštuntą.

Karlsonas stebėjo Frolius, per tris dienas pasenusius dešimčia metų. Išblyškę, akys užtinusios iš nuovargio, susmukę. Nė vienas per visą dieną nenurijo nė trupinėlio. Jis iš patirties žinojo, kad tokiomis akimirkomis susirenka giminaičiai, bet nugirdo, kaip Margareta prašė motinos likti Floridoje.

– Mama, labiau padėsi, jeigu nesiliausi melstis, – Margareta užsikirto. – Pranešim naujienas. Jeigu čia kartu su manim verk-tum, kažin ar išverčiau.

Stivo motinai neseniai buvo pakeistas kelio sąnarys, todėl ji niekur negalėjo važiuoti, jai pačiai reikėjo nuolatinės priežiūros. Skambindavo draugai, bet jų buvo paprašyta kuo greičiau baigti pokalbius: o kas, jeigu grobikas kartais nuspręstų paskambinti tiesiai Froliams?

Ne visai tikras, kad elgiasi deramai, kiek dvejodamas Volteris Karlsonas prabilo:

– Margareta, Stivai, nenoriu per daug sužadinti jums vilčių, bet, Stivai, jūsų bendrovės vadovai sukviėtė skubų direktorių ta-rybos posėdį. Girdėjau – gali balsuoti už tai, kad būtų išmokėta išpirka.

„Dieve, neleisk, kad būtų kitaip“, – meldė jis mintyse, stebėdamas jų akyse atgimstančią viltį.

– Nežinau, kaip judu, – pasakė jis, – bet aš išalkau. Jūsų kaimynė policininkui perdavė raštelį. Ji paruošė vakarienę ir atneš, kai tik panorėsit.

– Suvalgytume ko nors, – sutiko Stivas ir pažvelgė į Karlsoną. – Žinau, skamba beprotiškai. Neseniai ten dirbu, bet buvo šmėstelėjusi mintis, kad gal... gal vadovai pasiūlys pinigų. Aštuoni milijonai jiems smulkmena.

O Dieve, pamanė Karlsonas. Ko gero, netikras brolis ne vienintelis šeimos nenaudėlis. Nejaugi ir Stivas Frolis iš to paties kelmo?

Parke aveniu, C.F.G. & Y. tarybos posėdžių kabinete, tarybos pirmininkas ir generalinis direktorius Robinsonas Alanas Geisleris nekantriai laukė, kol visi nevietiniai direktoriai patvirtins dalyvaujantys. Jis rizikavo pareigomis dėl užgriuvusių bėdų ir baudos, kurią skyrė Vertybinių popierių komisija. Puikiai žinojo, kad padėtis, kurią užims Frolių nelaimės klausimu, gali būti lemtinga. Bendrovėje jis jau dvidešimt metų, bet tik vienuolika mėnesių jai vadovauja ir puikiai žino, kad vis dar kaltinamas artimais ryšiais su buvusiu generaliniu direktoriumi.

Klausimas paprastas. Jeigu C.F.G. & Y. pasisiūlys užmokėti aštuonių milijonų dolerių išpirką, tai gali būti puiki viešųjų ryšių priemonė. O gal taip paskatintų kitus grobikus? Bent taip manė kai kurie direktoriai.

Vyriausiasis finansininkas Gregas Stanfordas laikėsi kaip tik tokios nuomonės:

– Įvyko tragedija, bet jeigu išpirksim Frolio vaikus, ką darysim, kai pagrobs kito kurio darbuotojo žmoną ar vaiką? Mūsų bendrovė tarptautinė ir keliose šalyse, kur yra mūsų biurai, tokie dalykai įmanomi.

Geisleris žinojo, kad bent trečdalis iš penkiolikos direktorių yra tokios nuomonės. Antra vertus, raminosi jis, kaip atrodytų, jeigu bendrovė, ką tik sumokėjusi penkių šimtų milijonų dolerių baudą, atsisakytų skirti menką sumelę, palyginti su ta bauda, ir neišgelbėtų dviem mergaitėms gyvybės? Tą klausimą jis ketino

pateikti tarybai. „O jeigu apsirinku ir sumokėjus pinigus kitą savaitę pagrobtų kito darbuotojo vaiką, nukentėčiau tik aš“, – niūriai pagalvojo jis.

Sulaukęs penkiasdešimt šešerių Robas Geisleris pagaliau gavo išsvajotą darbą. Nedidukas liesas vyras turėjo įveikti neišvengiamą verslo pasaulio nusiteikimą prieš žemus žmones. Jis pasiekė viršūnę, nes visi pripažino, kad yra finansų genijus ir įrodė mokąs sutelkti ir išlaikyti valdžią. Bet kopdamas į viršų jis įgijo daugybę priešų. Bent trys jų dabar kartu sėdėjo prie stalo.

Pagaliau prisistatė paskutinis direktorius, ir visų akys nukrypo į Geislerį.

– Visi žinome, ko susirinkome, – tiesiai pasakė jis, – ir puikiai suprantu: kai kurie jūsų mano, kad sumokėję išpirką grobikams nusileisime.

– Kaip tik taip ir manom, Robai, – ramiai atsakė Gregas Stanfordas. – Mūsų bendrovės vardas ir taip prastas. Nereikėtų nė svarstyti galimybės tartis su nusikaltėliais.

Geisleris iš aukšto pažvelgė į kolegą, nė nebandydamas slėpti antipatijos. Stanfordas atrodė kaip tipišką korporacijos vadovą, kuriuos rodo televizijos. Keturiasdešimt šešerių metų, metro devyniasdešimt dviejų centimetrų ūgio, nepaprastai gražus, saulės nublukintais plaukais, jis turėjo tobulus dantis, žybsinčius, kai nutaisydavo dirbtinę šypseną. Stanfordas rengdavosi be priekaištų ir buvo nepaprastai mandagus net tada, kai smogdavo draugui į nugarą. Į korporaciją jis pakliuvo per santuoką. Jo žmona, jau trečioji, paveldėjo dešimt procentų bendrovės akcijų.

Geisleris žinojo, kad Stanfordas trokšta jo posto. Jeigu šiandien nugalės Stanfordo nuomonė, kad išpirkos nieku gyvu negalima mokėti, kai bus viešai paskelbtas atsisakymas duoti pinigų, žiniasklaida užsipuls jį – Geislerį.

Jis linktelėjo administratoriui. Ši atsistojo ir įjungė televizorių.

– Noriu, kad pažiūrėtumėt, – sausai pasakė jis. – O tada įsivaizduokite save Frolių vietoj.

Jo nurodymu Žiniasklaidos departamentas sumontavo juostą apie pagrobimą: Frolių namo vaizdą, tėvų maldavimą per televiziją, skambutį Keitei Kurik ir naujausią – į CBS televiziją. Filmuota medžiaga baigėsi mergaitės ištartu sakiniu: „Mes norim namo“, išsigandusių dvynių verksmu ir grėsmingais grobikų grošiniais.

– Daugelis jūsų prie šio stalo esate tėvai, – tarė jis. – Galim bent jau pabandyti išgelbėti vaikus. Gal mums ir nepasiseks. Gal pinigų atgausim, o gal ir ne, bet nesuprantu, kaip galit ramiai sėdėti ir nebalsuoti už tai, kad skirtume išpirkai pinigų.

Jis matė: visi sužiuro, kaip reaguos Gregas Stanfordas.

– Jeigu miegosi su šunimis, apniks blusos. Manychiau, nedera bendrauti su nusikaltėliais, – pareiškė Stanfordas, žiūrėdamas į stalą ir tarp pirštų sukiodamas tušinuką.

Savo nuomonę išdėstė Normanas Bondas:

– Aš priėmiau į darbą Stivą Frolių ir nė kiek nesigailiu. Gal ir ne į temą, bet jis visur su mumis. Balsuoju už tai, kad duotume jiems pinigų, ir kitus raginu balsuoti. Be to, norėčiau Gregui priminti, kad prieš kelerius metus J. Polas Getis nesutiko mokėti išpirkos už anūką, bet greit apsigalvojo paštu gavęs jo ausį. Mergaitėms gresia pavojus. Kuo greičiau imsime jas gelbėti, tuo daugiau vilties, kad grobikai nepuls panikon ir joms nieko nepadarys.

Paspirtis atėjo iš netikėtos pusės. Geisleris su Bondu labai dažnai kirsdavosi per susirinkimus. Bondas pasamdė Frolių, nors kiti trys direktoriai bijojo dėl savo posto. Tinkamam žmogui tai tiesiausias kelias padaryti karjerą ir iškopti į vadovus. Geisleris įspėjo Bondą, kad neverta ieškoti žmogaus už bendrovės sienų, bet Bondas buvo nepalaužiamas dėl Frolio kandidatūros.

– Frolis – verslo administravimo magistras ir dar baigęs teisę, – užsispyrė jis. – Protingas ir patikimas.

Geisleris beveik tikėjosi, kad Bondas, arti penkiasdešimties išsiskyres vyras, neturintis vaikų, balsuos prieš, net gailėsis pasamdęs Frolių, – juk tada bendrovė nebūtų atsidūrusi tokioje padėtyje.

– Ačiū, Normanai, – pasakė jis. – Visiems, kurie dar abejoja, ar bendrovė turėtų padėti savo darbuotojui, pakliuvusiam į beviltišką padėtį, siūlau dar kartą peržiūrėti juostą ir tik tada balsuoti.

Aštuntą keturiasdešimt penkios balsavimo rezultatas buvo keturiolika prieš vieną už tai, kad išpirka būtų sumokėta. Geisleris atsigrėžė į Stanfordą.

– Noriu, kad balsuotumėt vienbalsiai, – jo balsas buvo ledinis. – Galėsi, kaip paprastai, anonimiškai pranešti žiniasklaidai, kad, tavo nuomone, išpirka sukeltų vaikams pavojų ir jų neišgelbėtų. Bet kol sėdžiu ant šitos kėdės, noriu, kad būtų balsuota vienbalsiai.

Grego Stanfordo šypsena greičiau priminė pasityčiojamą vypsni. Jis linktelėjo.

– Balsuosim vieningai, – atsakė. – O rytoj rytą, kai pozuosi fotografams prie to apgriuvusio Frolių namo, visi laisvi tarybos nariai bus šalia tavęs.

– Aišku, ir tu? – sarkastiškai paklausė Geisleris.

– *Be manęs*, – stodamasis pareiškė Stanfordas. – Savo pasirodymą žiniasklaidai pataupysiu kitam kartui.

Margareta prisiversdama nurijo kelis keptos vištos kąšnelius. Vakarienę jiems perdavė kaimynė Rina Čapmen. Kol Stivas su FTB agentu Karlsonu laukė, kuo baigsis C.F.G. & Y. tarybos balsavimas, ji slapčia nutykinio į dvynukių kambarį.

Tą kambarį vienintelį jie įrengė dar prieš persikraustydami. Stivas nudažė sienas melsvai, o nušiuusias grindis užklojo baltu kilimu. Jie nepagailejo pinigų antikinio stiliaus dvigulei lovai su baldakimu ir priderino tualetinį staliuką su stalčiais.

„Supratom, kad kvaila pirkti atskiras lovas“, – pamanė Margareta, sėdėdama fotelyje, kuris vaikystėje stovėjo jos kambaryje. Dukrelės vis tiek atsibusdavo vienoj, todėl tai buvo tik būdas sutaupti.

FTB agentai išsinešė paklodes, antklodę, lovos užtiesalą ir pagalvių užvalkalus DNR tyrimui. Ant baldų jie ieškojo pirštų atspaudų ir paėmė drabužėlius, kuriuos mergaitės vilkėjo per gimtadienio vakarėlį. Juos davė apuostyti šunims, šie kartu su Konektikuto valstijos policijos kinologais jau tris dienas davėsi po aplinkinius parkus. Margareta žinojo, ką reiškia tokia paieška, – galbūt grobikas iškart nužudė mergaites ir kur arti užkasė. „Bet aš tuo netikiu, – drąsinosi. – *Jos nemirė*. Žinočiau, jeigu būtų mirusios.“

Šeštadienį, kai namuose darbą baigė ekspertai ir ji su Stivu paskelbė kreipimąsi per televiziją, pajuto emocinę iškrovą nuėjusi sutvarkyti kambario ir pakloti lovos, patalynė buvo išmarginta

paveikslėliais iš „Pelenės“. „Kai grįš namo, bus išsigandusios ir pavargusios, – pamanė Margareta. – Kai jos grįš, atsigulsiu su jomis ir būsiu kartu, kol nusiramins.“

Nupurtė drebulys. Niekaip nesusilo, nors po sportiniu kostiumu buvo apsvilkusi megztuką. Vis tiek nepadėjo. Tikriausiai taip jautėsi Anė Morou Lindberg, kai pagrobė jos kūdikį. Ji tai aprašė knygoj, kurią Margareta buvo skaičiusi mokydamasi vidurinėje. Jos pavadinimas „Valanda aukso, valanda švino“.

Švinas. „Aš švininė. Noriu savo mergyčių.“

Margareta atsistojo ir nuėjo prie lango. Ji pasilenkė ir pakėlė iš pradžių vieną, paskui ir kitą pliušinius meškučius. Mėgstamiausi dvynukių žaisliukai. Stipriau prispaudė juos prie krūtinės.

Pažvelgė pro langą ir nustebo – pradėjo lyti. Visą dieną buvo saulėta. Šalta, bet saulėta. Ketė sirguliavo. Margareta jautė, kaip verksmas spaudžia gerklę. Bandė jį užgniaužti ir prisiminti, ką jai sakė agentas Karlsonas.

FTB agentai ieško dvynukių. Federalų daugybė. Kiti štabe Kvantike tikrina bylas ir ieško visų, kurie kada nors plėšikavo ar skriaudė vaikus. Apklausia visus iškrypėlius, gyvenančius šiame rajone.

„Gerasis Dieve, tik ne tai. – Ji nusipurtė. – Niekam neleisk jų išprievartauti.“

Kapitonas Martinsonas siunčia policininkus į kiekvieną namą ir apklausia visus, kurie nors kiek įtartini. Policininkai netgi klausė nekilnojamojo turto agento, pardavusio namą, ar dar kas jį apžiūrėjo ir matė jo planą. Ir kapitonas Martinsonas, ir agentas Karlsonas sako, kad tyrimas įsibėgės. Kas nors turėjo ką nors matyti. Mergaičių nuotraukas spausdina skrajutėse ir siuntinėja po visą šalį. Jos yra net internete. Ir pirmuose laikraščių puslapiuose.

Tebelaikydama meškučius, Margareta nuėjo prie drabužinės ir atidarė. Ranka perbraukė aksomines dvynukių suknytes, kurias jos vilkėjo per gimtadienį, ir įsistebeilijo į jas. Kai pagrobė, mergaitės buvo su pizamomis. Ar vis dar jas vilki?

Atsidarė miegamojo durys. Margareta atsigręžė, žvilgtelėjo į Stivą ir iš palengvėjimo jo akyse suprato, kad bendrovė pasisiūlė sumokėti išpirką.

– Netrukus skelbs pareiškimą, – skubiai pasakė jis. – Rytą atvažiuos pirmininkas su keliais direktoriais ir kartu su mumis kalbės per televiziją. Tegul grobikai nurodo, kaip perduoti pinigus, ir pareikalausim įrodymų, kad mergytės gyvos.

Staiga jis sudvejojo.

– Margareta, FTB nori mudu patikrinti melo detektorium.

Pirmadienį penkiolika po devynių Lukas sėdėjo savo bute virš apšiurusios metalo dirbinių parduotuvės šalia Meino gatvės Danberyje ir žiūrėjo televizorių, bet programa staiga buvo nutraukta. C.F.G. & Y. sutiko sumokėti išpirką už Frolių dvynes. Po akimirkos suskambėjo jo specialus telefonas. Lukas įjungė diktofoną, kurį nusipirko iš oro uosto važiuodamas namo.

– Prasideda, – sušnabždėjo šiurkštus balsas.

Gerklinis, sarkastiškai pagalvojo Lukas. Policija turi įmantrių balsą atkuriančių priemonių. Jeigu tik kas ne taip, turiu šį tą, kas padės su jais susitarti. Parduosiu tave.

– Laukiau pranešimo per televiziją, – pasakė jis.

– Jau prieš valandą skambinau Hariui, – pasakė Fleitinin-kas. – Girdėjau mergaitės verksmą. Ar jas aplankei?

– Mačiau vakar. Regis, ten tvarka.

– Ar Mona jas gerai prižiūri? Nenoriu jokių klaidų.

Lukas neatsispyrė pasinaudoti proga.

– Ta kvaila mergšė taip rūpinasi, kad net nupirko vienodus drabužius.

Šįkart balsas nepakeistas:

– Kur?

– Nežinau.

– Ar ji nori, kad mergaitės būtų pasipuošusios, kai jų atsikratysime? O gal nori, kad farai surastų, kur drabužiai pirkti, kad kokia pardavėja pasakytų: „Aišku, prisimenu moterį, pirkusią vienodas sukneles trimetėms.“

Lukui patiko, kad Fleitininkas susijaudino. Tarsi būtų jį užkrėtęs dusinančia baime. Reikalai bet kada gali pasisukti į blogą. Jis tai žinojo ir turėjo pasidalyti tuo nerimu.

– Liepiau Hariui daugiau jos iš namų neišleisti, – pasakė.

– Po keturiasdešimt aštuonių valandų viskas bus baigta. Būsim laisvi, – pasakė Fleitininkas. – Rytoj paskambinsiu ir perduosiu nurodymus dėl pinigų. Trečiadienį paimsi grynuosius, o vakare tau pasakysiu, kur palikti mergaites. Pasirūpink, kad vilkėtų tik tai, su kuo išnešei iš namų.

Ryšys nutrūko.

Lukas sustabdė įrašą. „Bosui septyni milijonai, po pusę milijono mudviem su Klintu, – pamanė jis. – Nė velnio, pone Fleitininke.“

Trečiadienio rytą dvidešimt minučių po dešimtos Lukas žiūrėjo pro savo buto langą ir nervingai rūkė jau penktą cigaretę. O jeigu Fleitininkas, gavęs septynių milijonų perlaidą, sumanys juos palikti likimo valiai? „Turiu įrašęs jo balsą, bet gal to neužteks, – jaudinosi jis. – Jeigu paspruks, ką darysim su mergaitėmis?“

Net jeigu Fleitininkas elgsis sąžiningai ir susitars, kaip perduoti milijoną grynaisiais, ir jis, ir Klintas turės pasistengti paimti pinigus ir neįkliūti. Nieko doro neišeis. Lukas jautė visa siela, o savo nuojautą jis vertino. Ji pasitvirtino, kai dar nepilnametis įkliuvo farams. Kai jau suaugęs į nuojautą nekreipė dėmesio, sėdo už grotų šešeriams metams. Tąkart išilaužęs į namą pajuto neturėjęs į jį kišti nosies, nors sėkmingai pavyko išjungti signalizaciją.

Jis buvo teisus. Kameros, prijungtos prie atskiros sistemos, įrašė kiekvieną jo judesį. Jeigu šiandien juodu su Klintu įklius, jam grės kalėjimas iki gyvos galvos.

Ar tikrai viena mergaičių sunkiai serga? Jeigu ji numirtų, reikalai dar labiau pablogėtų.

Suskambėjo telefonas. Fleitininkas. Lukas įjungė įrašymo prietaisėlį.

– Viskas klostosi sklandžiai, Bertai, – pasakė Fleitininkas. – Pinigai pervesti. Aišku, kad FTB nerizikuos mergaičių gyvybe ir įkyriai nelips tau ant kulnų.

Jis niurnėjo tikėdamas, kad taip keičia balsą. Lukas užgesino nuorūką į palangę. Kalbėk, kalbėk, drauguži, mintyse ragino jis.

– Dabar tai jau tik tavo reikalas, – kalbėjo Fleitininkas. – Jeigu nori šį vakarą skaičiuoti pinigus, atidžiai klausykis mano plano. Pats žinai, kad tau prireiks vogtos mašinos. Tikinai, kad Haris lengvai ją gaus.

– Taip. Tai jis moka.

– Aštuntą pradėsime megzti ryšį su Franklinu Beiliu prie *Time Warner* pastato Kolumbo žiedo aikštėje. Tuo metu judu su Hariu jau būsite pasistatę mašiną Penkiasdešimt šeštojoje vakarų gatvėje prie perėjos į Penkiasdešimt septintąją, ji į rytus nuo Šeštojo aveniu. Sėdėsite vagoje mašinoje. Numerius pakeisite.

– Gerai.

– Štai kaip viską padarysim.

Klausydamas Lukas su apmaudu pripažino, kad planas turėtų pasisekti. Pagaliau, be reikalo puolęs įtikinėti Fleitininko, kad turės savo specialų mobilųjį, išgirdo trakstelėjimą – ryšys nutrūko.

„Gerai, – drąsinosi jis. – Žinau, ką daryti. Gal ir pavyks.“ Kai prisidėgė kitą cigaretę, vėl suskambėjo mobilusis.

Jis gulėjo ant spintelės miegamajame. Teko paskubėti.

– Lukai, – pasigirdo silpnas pavargęs balsas, – čia Franklinas Beilis. Šį vakarą man tavęs reikės. Jeigu jau esi gavęs užsakymą, būk geras, perduok jį kitam vairuotojui. Aštuntą valandą turiu sutvarkyti be galo svarbų reikalą Manhatane, Kolumbo aikštėje.

Lukas prispaudė telefoną prie ausies, kita ranka iš kišenės išsitraukė pustuštį cigarečių pakelį.

– Užsakymą tikrai turiu, bet gal ką sugalvosiu. Kiek ten žadat užtrukti, pone Beili?

– Nežinau.

Lukas prisiminė, kaip keistai į jį pažvelgė faras, kai penktadienį Beilis privažiavo prie Frolių namo pasiūlyti savo paslaugų. Jeigu federalai nuspręs, kad Beilis gali atvažiuoti su nuosavu vairuotoju, bet sužinos, kad tas užsiėmęs, pradės spėlioti, koks svarbus reikalas jam sutrukdė aptarnauti seną klientą.

„Negaliu atsisakyti“, – pagalvojo Lukas.

– Pone Beili, – tarė jis, kaip visada stengdamasis kalbėti įtairiu balsu, – ką nors rasiu tam užsakymui. Kurią valandą jums manęs reikia, pone?

– Šeštą. Ko gero, nuvažiuosim per anksti, bet negaliu rizikuoti ir vėluoti.

– Vadinasi, lygiai šeštą, pone.

Lukas metė telefoną ant lovos, grįžo į prirūkytą svetainę ir pasiėmė specialųjį telefoną. Kai Fleitininkas atsiliepė, Lukas nervingai nubraukė nuo kaktos prakaitą ir papasakojo, kas nutiko.

– Atsisakyti negalėjau, todėl mūsų planas turės palaukti.

Nors Fleitininkas vis dar bandė keisti balsą, prasimušė pasitenkinimo gaidelės:

– Tu ir teisus, ir klysti, Bertai. Atsisakyti negalėjai, bet savo planą mes *įgyvendinsime*. Tiesą sakant, toks posūkis mums gali išeiti į naudą. Juk žadi paskraidyti, ar ne?

– Taip. Kai iš Hario gausiu daiktus.

– Nieku gyvu nepamiršk mašinėlės, kuria atspausdintas išpirkos laiškas, taip pat drabužių ir žaislų, kurie buvo nupirkti dvynekėms. Sunaikinkit visus pėdsakus, kad mergaitės buvo Hario trobelėj.

– Žinau, žinau. – Tas smulkmenas jie jau buvo aptarę.

– Ir tegul Haris man paskambina, kai turės mašiną. O tu man paskambink iškart, kai tik nuveši Beilį prie *Time Warner* pastato. Tada pasakysiu, ką daryti toliau.

Pusę vienuoliktos Endžė sėdėjo su dvynukėmis prie pusryčių stalo. Gerdama trečią puodelį kavos pajuto, kad galva skaidrėja. Naktį miegojo labai prastai. Pažiūrėjo į Ketę. Aišku, garintuvas ir aspirinas padėjo. Nors miegamasis dvokė viku, garai bent jau palengvino atsikosėti. Vis dėlto mergaitė sunkiai sirgo, naktį dažnai prabudavo ir verkdamas mamos. „Pavargau, – pagalvojo Endžė, – labai pavargau.“ Bent jau antra miegojo gerai, nors kai Ketė užsikosėdavo, sesutė irgi pradėdavo krenkšti.

– Ar ji irgi susirgs? – nesiliovė klausinėjęs Klintas.

– Ne. Miegok, – atsakė Endžė. – Nenoriu, kad rytoj būtum leisgyvis.

Kelė į ją spoksojo. Endžė taip pat įsmeigė akis. Tik taip galėjo susitvarkyti ir netrinktelėti mergaitei.

– Mes norim namo, – kartojo toji kas minutę. – Mes su Kete norim namo. Prižadėjai mus parvežti namo.

Negaliu sulaukti, kol tu važiuosi namo, pamanė Endžė.

Ir kvailiui aišku, kad Klintas kaip nesavas. Jis nusinešė kavą ant sofos prieš televizorių ir pirštais barbeno į tą griuveną, atstojančią kavos stalių. Jis žiūrėjo žinias tikėdamasis sužinoti daugiau apie pagrobimą, bet suvokė, kad reikia išjungti garsą. Vėl rodė mergaites.

Kelė užvalgė sausų pusryčių, kurių davė Endžė. Net ir Ketė prarijo kelis šaukštelių. Endžė turėjo pripažinti – abi išblyškusios ir susivėlusios. Gal jas sušukuoti, kita vertus, kam jai klau-

sytis riksmų, kai netyčia peštelės susivėlusius kaltūnus. Tiek to, numojo.

Klintas atitraukė kėdę.

– Gerai, mergaitės, laikas numigti.

Jos jau įprato po pusryčių grįžti į lovą. Ketė netgi pakėlė rankutes, kad ją paimtų. „Žino, kad ją myliu“, – pamanė Endžė ir tyliai nusikeikė, nes Ketė alkūne užkliudė dubenėlį ir apsiliejo pižama.

Mergaitė pradėjo verkti. Slopi rauda, veikiai pereinanti į kosulį.

– Nieko baisaus. Nieko baisaus, – ramino Endžė.

O ką dabar daryti, svarstė ji. Netrukus atvažiuos tas mulkis Lukas. Jai prisakė, kad visą dieną dvynukės vaikščiotų su pižamomis. Gal tiesiog po apačia pakišti rankšluostį? Išdžius.

– Ša, – nekantriai pasakė keldama Ketę.

Sudrėko jos pačios palaidinukė. Kelė nulipo nuo kėdės irėjo šalia glostydama sesutei koją.

Paguldžiusi Ketę į lovelę, Endžė iš spintelės ištraukė rankšluostį. Kol užkišo jį po pižama, Ketė susirietė į kamuoliuką ir pradėjo čiulpti nykštį. kažkas nauja, pamanė Endžė, pakėlė Kele ir šiurkščiai įmetė ją lovytėn.

Kelė tučiuojau pašoko ant kojų ir įsitvėrė į lovos kraštą.

– Mes norim važiuoti namo, – pasakė ji. – Prižadėjai.

– Šiandien vakare važiuosit, – atsakė Endžė, – todėl patylėk.

Miegamajame buvo nuleistos visos žaliuzės. Endžė ketino vieną pakelti, bet apsigalvojo. Jeigu bus tamsu, galbūt jos dar užmigs, pamanė. Išeidama į virtuvę garsiai trenkė durimis, tarsi įspėdama, kad Kelė nesugalvotų kelti rūpesčių. Naktį, kai mergaitė pradėjo drebinti lovelę, užteko žnybtelėti jai į ranką – toji iškart suprato, kad toks sumanymas niekam tikęs.

Klintas vis dar žiūrėjo televizorių. Endžė pradėjo tvarkyti stalą.

– Paimk Barnio juostas, – liepė į kriauklę dėdama indus. – Įkišk jas į dėžę su spausdinimo mašinėle.

Kad ir kas būtų tas Fleitininkas, jis liepė Lukui į jūrą išmesti viską, kas susiję su pagrobimu.

– Jis turi galvoj mašinėlę, kuria išspausdinom išpirkos laišką, drabužius, žaislus ir patalynę, ant kurios galėjo likti jų DNR, – pasakė Lukas Klintui.

„Bet nė vienas nenutuokia, ar tai dera prie mano planų“, – pamane Endžė.

– Endže, šita dėžė per didelė, – paprieštaravo Klintas. – Lukui ją bus sunku išmesti.

– Ne tokia jau ir didelė, – atšovė ji. – Į ją įdėsiu ir garintuvą. Aišku? Ar aišku?

– Gaila, kad negalim įdėti ir lovelės.

– Kai perduosim mergaites, grįžę ją išardysim. O rytoj ją išmesim.

Po dviejų valandų ji jau buvo pasirengusi atremti Luko įniršį, kai šis pamatė dėžę.

– Nejaugi negalėjai rasti mažesnės? – užsipuolė jis.

– Aišku, galėjau. Galėjau net į gastronomą nueiti, paprašyti ir paaiškinti, kam man jos reikia. Šitą radau rūsyje. Tiks ir tokia, supratai?

– Endže, manau, apačioje turim ir mažesnių dėžių, – pasisiūlė paieškoti Klintas.

– Šitą užkliajavau ir surišau, – sušuko Endžė. – Ir viskas.

Po minutės ji patenkinta stebėjo, kaip Lukas į savo mašiną neša sunkią, didžiulę dėžę.

Ebės pigių prekių parduotuvės Septintajame greitkelyje pardavėja Lila Džekson šeimai ir draugams tapo tikra įžymybe. Tai ji pardavė Margaretai Froli mėlynas aksomines suknytes dvynukių gimtadieniui pagrobimo išvakarėse.

Trisdešimt ketverių metų, smulkutė ir be galo energinga Lila neseniai metė gerai apmokamą administratorės darbą Manhatane, persikraustė pas našle tapusią motiną ir įsidarbino Ebės išparduotuvėje. Nustebusiems draugams ji paaiškino:

– Supratau, kad nebegaliu sėdėti prie stalo. Smagiausias mano darbas buvo Blumingdeilio universalinėje, nors ir laikinas. Man patinka drabužiai ir patinka juos pardavinėti. Kai tik įstengsiu, atidarysiu nuosavą parduotuvę.

Kad pasiektų tikslą, bendruomenės koledže ji lankė verslo paskaitas.

Tą dieną, kai buvo pranešta apie pagrobimą, Lila atpažino ir Margaretą, ir suknytes, kurias vilkėjo pagrobtos dvynukės nuotraukoje. Nuotrauką parodė televizija.

– Ji buvo tokia maloni, – kartojo Lila didėjančiam būreliui žmonių, susidomėjusių pardavėja, kuri vos ne pagrobimo išvakarėse bendravo su dvynukių motina. – Ponia Froli elegantiška moteris, bet rami ir maloni. Ji išmano apie kokybę. Pasakiau jai, kad Bergdorfo parduotuvėj tokios pat suknytės kainuoja po keturis šimtus dolerių, todėl mokėti po keturiasdešimt du vieni niekai, bet ji atsakė ketinusi išleisti mažiau. Tada parodžiau daug

kitokių, bet ji vis grįždavo prie šitų. Pagaliau jas nupirko. Mokėdama pinigų netgi pajuokavo: tikisi gražių nuotraukų, kol mergaitės nespės apsilieti. Mes smagiai paplepėjom, – Lila prisiminė kiekvieną pokalbio detalę. – Poniai Froli pasakiau, kad neseniai kita pirkėja irgi pirkė vienodus drabužėlius dvynukėms. Ji negalėjo būti jų motina, nes tiksliai nežinojo, kokio reikia dydžio, todėl teiravosi mano nuomonės. Sakė, kad jos trimetės.

Trečiadienio rytą prieš eidama į darbą Lila pamatė vakarykščias žinias. Užjaučiamai purtydama galvą, ji stebėjo, kaip Margareta ir Stivas Froliai bėga į kaimynų namą, po minutės dar į vieną, tolimesnį.

– Nors nei šeima, nei FTB nepatvirtino, manoma, kad pagrobėjas, pasivadinęs Fleitininku, išdėstė savo reikalavimus dėl išpirkos paskambinęs kaimynų telefonais, – sakė CBS pranešėjas.

Lila matė, kokia susirūpinusi Margaretos Froli išraiška ir kokie dideli juodi ratilai apie jos akis.

– Negalime prisiskambinti C.F.G. & Y. tarybos pirmininkui Robinsonui Geisleriui ir paklausti, ar pinigai pervesti, – kalbėjo pranešėjas, – bet jeigu taip, be jokios abejonės, kitos dvidešimt keturios valandos bus leiamos. Jau šešta diena, kai Ketė su Kele pagrobta iš miegamojo. Tai įvyko ketvirtadienio vakarą, apie devintą valandą.

Tikriausiai jas pagrobė su pižamomis, pagalvojo Lila, traukdama mašinos raktelius. Ta mintis jai nedavė ramybės visą kelią į darbą, kol kabino paltą ir šukavosi rusvus plaukus, išsitaršiusius mašinų aikštelėje. Tada prisisegė ženklelį – *Sveiki atvykę pas Ebę. Aš esu Lila.* – ir nuėjo į buhalteriją.

– Noriu patikrinti, ką pardaviau aną trečiadienį, Džina, – paaiškino ji buhalterei.

Nors neprisimena moters, kuri pirkė drabužėlius dvynėms, pavardės, galės nustatyti iš čekio. Pirkėja išsirinko du kombinezonus, dvejus polo marškinėlius, apatinius ir kojinautes. Batų nepirko, nes nenučiuokė, kokio reikia dydžio.

Po penkių minučių, versdama kvitus, ji rado, ko ieškojo. Kvitą pasirašė ponja Klint Dauns. Mokėjo VISA kortele. „Gal paprašyti Džinos, kad paskambintų į VISA biurą ir paklaustų adreso? – svarstė Lila. – Nebūk kvaiša.“ Ir ji nuskubėjo į prekybos salę.

Vėliau, niekaip nenusikratydama nemalonios nuojautos, Lila vis dėlto paprašė buhalterės sužinoti adresą moters, pirkusios vienodus drabužius trimetėms.

– Aišku, Lila. Jeigu nenorės sakyti, paaiškinsiu, kad ta moteris pamiršo pirkinius.

– Ačiū, Džina.

VISA biure buvo parašyta, kad ponja Klint Dauns gyvena Danberyje, Orčardo šimtas.

Vis dar nežinodama, ką daryti, Lila prisiminė, kad vakare pas motiną vakarienianti ateis buvęs Danberio policininkas Džimas Gilbertas. Paklaus jo.

Kai grįžo namo, motina buvo palikusi jai vakarienės, o pati su Džimu kabinete gėrė kokteilius. Lila įsipylė taurę vyno ir prisėdo ant židinio atbrailos nugara į liepsną.

– Džimai, – kreipėsi ji, – ko gero, mama tau jau sakė, kad mėlyno aksomo suknytes Margaretai Froli pardaviau aš.

– Girdėjau, – žemas baritonas niekaip nesiderino su smulkiu Džimo stotu, bet draugiška šypsena išblėso. – Įsimink mano žodžius. Jie neatgaus dvynukių. Nei gyvų, nei mirusių. Spėju, kad jas jau seniai išvežė į užsienį, o kalbos apie išpirką tik dėmesiu atitraukti.

– Džimai, suprantu, galbūt pasirodys keista, bet prieš tai, kai Margaretai Froli pardaviau suknytes, aptarnavau kitą moterį – pirkto drabužėlius trimetėms, bet nežinojo jų dydžio.

– Tai kas?

Lila staiga išpyškino:

– Noriu pasakyti, galbūt ta moteris susijusi su pagrobimu ir pirkto drabužius manydama, kad jų netrukus prireiks. Frolių mergytes pagrobė su pižamomis. Tokio amžiaus vaikai dažnai išsitemplioja. Jie negali penkias dienas vilkėti tais pačiais drabužiais.

– Lila, tavo vaizduotė pernelyg įsisiūbavo, – atleidžiai atsakė Džimas Gilbertas. – Ar bent numanai, kiek panašių pranešimų gauna Ridžfildo policininkai ir FTB?

– Moters pavardė – Klint Dauns. Ta ponია gyvena čia, Danberyje, Orčardo šimtas, – nenusileido Lila. – Vien iš smalsumo pas juos užsuksiu. Apsimesiu, kad vieni jos pirkti marškinėliai buvo brokuoti.

– Lila, liaukis. Pažįstu Klintą Daunsą. Jis prižiūrėtojas, gyvena golfo klubo trobelėje. Orčardo šimtas yra klubo adresas. Ar ta moteris buvo liesa, su skysta plaukų uodegėle?

– Taip.

– Ji Klinto draugė Endžė. Gal ir pasirašinėja ponია Dauns, bet tikrai nėra ponია Dauns. Ji dažnai prižiūri svetimus vaikus. Išbrauk juos iš savo įtariamųjų sąrašo, Lila. Abu nė per milijoną metų nesugalvotų tokio pagrobimo.